

[Stinaus.]

sidde omkring konferencebordet, ikke lande. Dette vil ikke være i den europæiske afspændings interesse.

I sit indlæg den 15. marts havde markedsministeren nogle pæne ord om alt det, Danmark inden for EF vil gøre for udviklingslandene. På UNCTAD-konferencen i Santiago havde markedsministeren for nylig lejlighed til at fremsætte trusler om alle de ulykker, der ville overgå Danmarks u-landshjælp, hvis den danske befolkning skulle være formastelig nok til at stemme nej ved folkeafstemningen den 2. oktober. Nå, truslerne i Santiago gjorde næppe stort indtryk på udviklingslandene og var vel også mere beregnet på at blive opfattet af den danske befolkning, den befolkning, som kan hindre markedsministerens EF-planer i at gå i opfyldelse.

Jeg tror ikke, markedsministerens pessimistiske vurderinger holder stik. At regeringen ikke er strålende dygtig til at skønne, når det drejer sig om store tal, har vi jo netop fået slående bevis for.

Men lad os se på, hvad der sker med vores u-landspolitik, hvis vi kommer ind i EF. Hvilke muligheder vil vi da have for at fremme alle de udmærkede ideer, markedsministeren kom med i sit indlæg? En forbedring af EFs generelle toldpræferencearrangementer, aftaler vedrørende tropiske landbrugsvarer, udvikling af den industrielle produktion i de mindst begunstigede områder af verden osv. Dette er et spørgsmål om vurdering af indflydelsesmuligheder, og spørgsmålet er, om vi ikke bedre uden for et EF kan tale udviklingslandenes sag, dels ved eksemplets magt, dels ved selvstændigt at tale deres sag på UNCTAD-konferencer o. lign. Det vil i øvrigt være interessant at få oplyst, hvordan regeringen stiller sig til de tanker om en egentlig koordinering af EF-landenes bistandsarbejde, Kommissionen har gjort sig.

Markedsministeren vil fremhæve de associeringsordninger og andre aftaler, en række udviklingslande har opnået med EF. Jeg håber, at markedsministeren så også vil medtage de fordele, de meget store fordele, EF-landene har af disse aftaler. Jo større og stærkere EF bliver økonomisk og politisk, i jo højere grad vil EF kunne fastsætte sine egne betingelser over for udviklingslandene:

En sådan magtblok vil nok kunne yde mere støtte til de fattige lande, men der vil samtidig blive tale om at øge det afhængighedsforhold til EF, hvori de associerede lande allerede i dag befinder sig.

Vi har aldrig haft svært ved at få øje på minusserne ved den politik, de nuværende supermagter — USA og Sovjetunionen — fører over for udviklingslandene. Vi har altid taget til orde mod de politiske betingelser, som var en forudsætning for at opnå den russiske og amerikanske hjælp. EFs u-landshjælp adskiller sig ikke fra de nævnte stormagters på dette område.

EF-tilhængere bestræber sig ihærdigt på at få det til at se ud, som om det nordiske samarbejde på alle områder kan fortsætte og udbygges, selv om Danmark skulle blive medlem af EF. „Ingen ny toldmur gennem Øresund“ og „tilfredsstillende ordninger for de andre nordiske lande en forudsætning for dansk medlemskab“ var nogle af de tidlige slagord. Nu ser det ud til, at vi får i hvert fald en lille toldmur på papirets område. Af større betydning er det, at Sveriges ordning med EF næppe bliver tilfredsstillende, og at det meget nemt til trods for markedsministerens personlige anstrengelser kan gå sådan, at Norge ikke bliver medlem. Nu hedder det: „det er i det øvrige Nordens interesse, at Danmark bliver medlem; Danmark skal danne bro mellem EF og Norden.“ Man taler i samme forbindelse om Danmarks ansvar over for det øvrige Norden, nærmest som om vi i virkeligheden bør ofre os af hensyn til det øvrige Norden og gå ind i EF. Jeg føler mig overbevist om, at det eksisterende nordiske samarbejde på en række områder — ikke på alle, men på en række områder — kan opretholdes. Jeg tror derimod ikke på nogen yderligere udbygning af det nordiske samarbejde, hvis Danmark bliver medlem af EF, de andre nordiske lande ikke. I så fald bliver det i hvert fald en udbygning uden dansk deltagelse, simpelt hen fordi EF-samarbejdet for os på alle områder vil have prioritet.

Lad mig nævne et eksempel: vort samarbejde med de øvrige nordiske lande på en række udenrigspolitiske områder. Naturligvis kan man da fortsætte med de nordiske udenrigsministermøder, men lige så selvfølgelig — og den opfattelse har jeg fælles med den svenske udenrigsminister — vil det